

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἔσχατον παιδαγωγικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς κερματὸν εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ὁμηρείας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1^{ην} ἐκάστου μηνός
καὶ εἶνε προκλήρωται δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΑΙΕΘΥΝΗΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΔΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Ἀδύλου, 119, Ἐναντι Χρυσοσπηλαιουτίσσης.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 11 Φεβρουαρίου 1898

Ἔτος 17ον.—Ἀριθ. 6

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤΟΡΟΣ ΜΑΔΩ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

[Συνέχεια ἴδε σελ. 33.]

Ἡ Μαρκησία, ἀφ' οὗ ὁ ζωμός, δὲν ἐθεώρει ὡς πανάκειαν, δὲν ἐπὶ ἤνεγκε τὸ προσδοκώμενον ἀποτελεσμα, ἀμνηχανούσα οὐδὲν ἄλλο προσφορῶτερον ἐφαντάσθη ἢ νὰ καλέσῃ τὸν ἰατρὸν καὶ ἴσως ἐκεῖνος πλέον κατορθώσῃ τι.

Ὁ ἰατρὸς ἔγραψε μὲν συνταγὴν, ἀλλ' ἀπερχόμενος ἐδήλωσεν εἰλικρινῶς πρὸς τὴν Μαρκησίαν, ὅτι οὐδὲν δύναται ὑπὲρ τῆς νοσοῦσης.

«Εἶν' ἐξηγλημένη ὑπὸ τῆς νόσου, τῆς δυστυχίας, τῶν κόπων καὶ τῆς λύπης· καὶ ἂν ἐφυγε θ' ἀπέθνησκεν ἐντὸς τῆς ἀμάξης τοῦ σιδηροδρόμου. Εἶνε ὀλίγων μόνον ἡρῶν ὑπόθεσις, τὴν ὁποίαν θὰ κανονίσῃ πιθανῶς μία συγκοπὴ.

Ἄλλ' ὅμως ὑπῆρξεν ὑπόθεσις ἡμερῶν· διότι ἡ ζωὴ, ταχέωςθετος οὖσα ἐν τῷ γήρατι, ἀντέχει μᾶλλον ἐν τῇ νεότητι· ἡ κατάστασις τῆς ἀσθενοῦς δὲν ἐβελτιώθη, ἀλλὰ καὶ δὲν ἐδεινούθη. Καίτοι δὲ οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ κατακίη, οὔτε ζωμὸν οὔτε φάρμακα, ἀντέειχεν ὅμως ἐξηπλωμένη ἐπὶ τοῦ στρώματός της ἀκίνητος, σχεδὸν ἀνευ ἀνακνοῆς, ἀναισθητοῦσα ὑπὸ τοῦ ληθάργου.

Ὅθεν ἡ Πετρίνα ἀνελάμβανεν ἐλπίδας· ἡ ἔννοια τοῦ θανάτου ἡ ἐνοχλοῦσα τοὺς ἡλικιωμένους καὶ δεικνύουσα εἰς αὐτοὺς τὸν θάνατον πανταχοῦ ἐγγύτατα, καὶ ὅτε μάλιστα εἶνε ἀκόμη μακρὰν, εἶνε τόσοσ ἀποκρουστικὴ ὡς πρὸς τοὺς νέους, ὥστε οὐτοὶ ἀρνοῦνται νὰ ἴδωσι τὸν θάνατον καὶ ὅταν ἐπίκειται ἀπειλητικὸς. Διὰ τὴν ἡ μήτηρ της δὲν θὰ ἐθεραπεύετο; Διὰ τὴν θὰ ἀπέθνησκε; Πεντηκοντούτης, ἐξηκοντούτης ἀποθνήσκει ὁ ἄνθρωπος, ἀλλ' αὐτὴ δὲν ἦτο τριακοντούτης! Καὶ τί εἶχε πράξῃ, ἵνα καταδικασθῇ εἰς θάνατον πρόωρον, ἢ προωτάτη τῶν γυναικῶν, ἢ φιλοστοργωτάτη τῶν μητέρων, ἢ ἀγαθὴ ἀείποτε ἀποδειχθεῖσα πρὸς τοὺς ἑαυτῆς συγγενεῖς καὶ πρὸς πάντας τοὺς ἄνθρώπους! Τιμὸν δὲν ἦτο δυνατόν, τοῦναντίον δυνατὴ ἦτο ἡ ἰασις. Καὶ ἀνεύρισκε τοὺς ἀρίστους λόγους ἵνα το ἀποδείξῃ πρὸς ἑαυτὴν καὶ ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ τῷ ληθάργῳ, ὅστις ἦτο κατ' αὐτὴν οὐδὲν ἄλλο ἢ ἀνάκαυλα φυσικωτάτη μετὰ τοσοῦτους μόχθους καὶ στερήσεις. Ἄλλ' ὅμως ὅτε ἡ ἀμφιβολία περιέσφιγγεν αὐτὴν δεινῶς, συνεβουλεύετο τὴν Μαρκησίαν, ἥτις ἐστήριξεν αὐτὴν ἐν τῇ ἐλπίδι της.

«Μητέρα, μητέρα! εἶπεν ἡ Πετρίνα.» (Σελ. 42, στήλ. 6'.)

«Ἄφ' οὗ δὲν ἀπέθανε μετὰ τὴν πρώτην συγκοπὴν, θὰ εἶπῃ ὅτι δὲν θὰ ἀποθάνῃ.

— Δὲν εἶν' ἀλήθεια;

— Τῆς αὐτῆς γνώμης εἶνε καὶ ὁ Ἀλατόστυρος καὶ ὁ Κυπρίνος.»

Ἦδη, ἀφ' οὗ ὡς πρὸς τὴν μητέρα της καὶ οἱ ἄλλοι τὴν ἐθάρρυναν ὡς ἐθάρρυνεν αὐτὴ ἑαυτὴν, ἡ μεγίστη αὐτῆς ἀνησυχία ἦτο ἡ σκέψις περὶ τοῦ πόσον θὰ διαρκέσωσι τὰ τριακοντα φράγκα τῆς Ρουκερῆς, διότι, εἰ καὶ ἦσαν ἐλάχισται αἱ δαπάναι των, τὰ φράγκα ὅμως διέφευγον φοβερά, νῦν μὲν εἰς τοῦτο, νῦν δὲ εἰς ἐκεῖνο, μάλιστα δὲ εἰς ἀπρόοπτα. Ὅτε καὶ ὁ ἐσχατος ὀβολὸς ἤθελε δαπανηθῆ, ποῦ θὰ ἐπὶ ἡγαιαν; Ποῦ θὰ εὕρισκον πόρον ζωῆς, ἔστω καὶ ἀσθενέστατον, ἀφ' οὗ οὐδὲν πλέον ὑπελείπετο εἰς αὐτὰς οὐδὲν, οὐδὲν πλὴν τῶν ρακίων τοῦ ἱματισμοῦ των; Πῶς θὰ μετέβαινον εἰς Μαρωκκὸν; Ταῦτα διανοουμένη παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τῆς μητρός της, ἐνίοτε ἐν τῇ ἀγωνίᾳ της ἠσθάνετο ἔντασι τῶν νεύρων τοσοῦτον νυγματώδη καὶ ἀλγεινὴν, ὥστε περιρρομένη ὑπὸ ἰδρώτος ἠρώτα ἑαυτὴν μήπως καὶ αὐτὴ ἐμελλε νὰ πάθῃ ὑπὸ συγκοπῆς. Ἐσπέραν τινα διατελοῦσα ἐν τῷ φόβῳ τούτῳ καὶ τῇ ἐκλύσει τῶν δυνάμεων, ἠσθάνθη τὴν χεῖρα τῆς μητρός της, ἣν ἐκράτει, θλίβουσα τὴν χεῖρά της.

«Θελετε τίποτε; ἠρώτησα ζωηρῶς συνελθοῦσα.

— Νὰ σ' ἐμιλήσω, διότι ἤγγικεν ἡ ὥρα τῶν τελευταίων, τελευταίων λόγων.

— Και θα μάθω να τραγουδώ σαν τα πουλιά :

— 'Ακόμη καλλίτερα! απεκρίθη η Κυρία και αν μεγαλώσης θα διδης μαθήματα, θα διδης συναυλίας και θα κερδίσης πολλά χρήματα.

— Πολλά χρήματα! είπε κατάπληκτος η 'Ελένη.

— Πολλά χρήματα! ανεφώνησε και η Κυρά Σοφία. Στάληθαι λοιπόν τώλεγε;

— Και βέβαια, 'ς τάληθαι, είπεν η Κυρία. Θα έλθω αύριον με τον άνδρα μου, θα αν παραδεχθί την γνώμην μου, θα την πάρουμε μαζί μας εις τας 'Αθήνας. Είναι τώρα κάμποσος καιρός, μία κυρία φίλη μου, πολύ πλουσία, που αγαπά πολύ την μουσικήν, με παρεκάλεσε να εύρω ένα κορίτσι που να έχη μεγάλην κλίσην εις την μουσικήν. Έχει διαθέσει να πληρώση τους καλλιτέρους διδασκάλους να το την διδάξουν μουσικήν.

Ο ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΣ

Ο κροκόδειλος εύρισκται εις τους ποταμούς και εις τας λίμνας των θερμών χωρών της 'Ασίας, 'Αφρικής και 'Αμερικής, έμπνέει δε φόβον και εις τους ανθρώπους και εις τα ζώα δια το τεράστιον μέγεθος του σώματός του και την φοβεράν αδηργίαν του.

Το άχαιρ σώμα του έχει μήκος θ έως θ μέτρων, ή δε ράχης του καλύπτεται με εξ σειρας δοστεωδών λεπίων, μεγάλων και τετραγώνων, τα οποία σχηματίζουν θώρακα στερεόν, εις δε την ούραν εξέχουσιν ως δόντες πρόνος. Άλλοτε επισταύετο ότι ο δοστεώδης ούτος θώραξ είναι τόσο σκληρός, ώστε ουδεμία σφαίρα δύναται να τον διαπεράση. Άλλα τουτο εινε έσφαλμένον.

Η κεφαλή του κροκόδειλου είναι επιμήκης. Το δε στόμα του μέγα και βα-

αυτό εις το ύδωρ δια να το πνίξη. Συνανά, όταν επιτίθεται κατά μεγάλων ζώων αποκόπτει την κεφαλήν των δι' ένα δήγηματος. Έκαστον έτος πλήθος Ινδιων, δων, βοών, καιμήλων κατατρώγονται υπό του αρπακτικωτάτου του κροκόδειλου. Άλλα και κατά ανθρώπων επιτίθεται, όχι μόνον όταν κολυμβώσιν εις το ύδωρ, αλλά και αν κάθηνται εις τη δίχτην αλιεύοντες έφορμών εκτός του ύδατος εις την ξηράν μετ' άπιστεύτα ταχύτητος αρπάζει αυτούς.

Όσον ριψοκίνδυνος και τολμηρό είναι ο κροκόδειλος εντός του ύδατος τόσοσ ανανδρος είναι επί της ξηράς. Από της δίχτης ουδέποτε απομακρύνεται πλέον των εκατόν βημάτων. Όταν δε ίδη άνθρωπον τρέπεται εις φυγήν και εισπηδά εις το ύδωρ ως βράτραχος.

Ο κροκόδειλος γεννά είκοσι μέχρι εξήντα ώων, τα οποία έχουν μέγεθος φών χηνός. θέτει δε αυτά εντός λατικών τοδς οποίους σκάπτει εις την άρμον και έπειτά τα καλύπτει. Οι μικροί κροκόδειλοι έχουν μόλις μήκος παλάμης, αυξάνουσι δε πολύ βραδέως. Δια τουτο δε πολλοί παραδέχονται ότι κροκόδειλοι έχοντες μήκος τεσσάρων έως πέντε μέτρων είναι μεγαλειτέροι από 100 ετών.

Λέγεται ότι ο κροκόδειλος κρυπτόμενος παρά την δίχτην μιμείται την φωνήν κλαίοντος παιδιού, αν δε τυχόν εβρεθί άνθρωπος τις εκεί και τρέξη εν σώση το δυστυχές μικρόν, ο πονηρός κροκόδειλος τον αρπάζει και εισορμά εις το νερόν. Δια τουτο τα ψευδή και ύποκριτικά και προς άπάτην χυνόμενα δέκρυα αποκαλούμεν κροκόδειλα.

ΟΙ ΔΥΟ ΑΔΑΜΑΝΤΕΣ

Δύο αδάμαντες του αυτού μεγέθους εύρισκοντο επί της προθήκης ενός αδαμαντοπωλείου. όσοι δε ήρχοντο να αγοράσωσι κανέν κόσμημα παρέτθρον τον ένα και τον εθαύμαζον και περιεφρόνου τον άλλον. Ημέραν τινα ο περιφρονημένος αδάμας είπεν εις τον άλλον :

— Έβγήκαμεν από το ίδιον αδαμαντωρυχείον, έχομεν το ίδιον βάρος, έμμεθα το ίδιον πράγμα· διατί κανείς δεσ διδει προσοχήν εις εμέ, αλλά όλοι παρατηρούν σε και μόνον με θαυμασμόν ;

— Δέν το ένόησας ακόμη ; είπεν ο πολύτιμος αδάμας· έμέ με εκαθάρισαν και με έστίλωσαν, έν φ σύ είσαι θαμβός. Αυτή είναι όλη ή διαφορά μεταξύ μας.

Το αυτό συμβαίνει και εις τα παιδιά. Όταν ένα παιδιον είναι μορφωμένον και καλοανατετραμμένον, όλοι το αγαπούν και θέλουν την συναναστροφήν του. Άλλα το άμαθές και κακοανατετραμμένον παιδιον έμπνέει άποστροφήν, κανείς δέν θέλει την σχέσιν του.

Ο κροκόδειλος.

Ότε η Κυρά Σοφία, ουτε η 'Ελένη ένόησαν ακριβώς περί τίνος έπρόκειτο. Την έπαύριον εν τούτοις η Κυρία ήλθε μετά του συζύγου της. Ουτος είπεν εις την 'Ελένην να τραγουδήση, μολονότι δε το κοράσιον έτρεμεν ως φύλλον, ήδυνήθη να έννοση πόσον έκτακτον φωνήν είχεν εκείνη.

Μετά τινας ημέρας προς μεγάλην έκπληξιν της Κυράς Σοφίας και των παιδιών της, τα όποια είχαν συναθροισθί δια να ίδουν το παράδοξον τουτο θέαμα, η 'Ελένη, φορούσα φόρεμα άπλουδν αλλά κομψόν, ανέβαινε με τον Κύριον και την Κυρίαν εις την άμαξαν ήτις θα τους έφεραν εις την παράλιον πόλιν, όπουθεν θα τους παρελάμβανε το ατμόπλοιον το έρχόμενον εις Πειραιά.

Αν η 'Ελένη δέν έκλαυσεν άποχαριςτисαα το μικρόν παιδιον, το όποιον τόσοσ ήγάπα, τουτο προήλθε, διότι όλα τη έφαινοντο έως τότε ως όνειρον και δέν έπίστευεν ό,τι έβλεπεν.

Άλλα το όνειρον έξηκολούθησεν η 'Ελένη μανθάνει μουσικήν, η δε θεία τέχνη, εις την όποιαν άφωσιώθη ολοφύως, γεννά εις αυτήν μαγευτικας απολαύσεις, την καθιστά εύτυχιστάτην.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΥΥΤΡΟΠΟΣ

θέως διεσχισμένον όταν δε το άνοιγη φαίνονται εντός οι μακροί και δέεις δόντες του. Είς το άχρον της άνω σιαγόνας εύρισκονται οι βάρωνες, η δε γλώσσα είναι κολλημένη καθ' όλον το μήκος της επί της κάτω σιαγόνας.

Την ήμέραν εξαπλοΰται εκτός της λίμνος του ποταμού ήλιαζόμενος, την δε νύκτα εισέρχεται εις το ύδωρ του ποταμού η της λίμνης, δια να συλλάβη ίχθύς η άλλα ζώα προς τροφήν του. Το κύριον στοιχείον του κροκόδειλου είναι το ύδωρ, και το σώμα του δε μάλλον προς τουτο αρμόζει. Με τους όπισθίους πόδας, των οποίων οι δάκτυλοι συνδέονται μέχρι του ήμισιός δι' ύμένους, κολυμβά ταχύτατα, με πολλήν δε όμοίως έπιδεξιότητα καταδύεται υπό το ύδωρ.

Ο κροκόδειλος έχει ίδιως έξυτάτην άκοιήν, από μακράν άπόστασιν ακούει και τον ελάχιστον ήχον. Εϋθύς δε ως έννοση ότι ζών τι πηγαίνει εις τον ποταμόν η την λίμνην να πίνη, πλησιάζει σιωπηλώς και ένεδρεύει, μόνον τους βάρωνας κρατών εκτός του ύδατος. Όταν έλθη η κατάλληλος στιγμή έφορμά ταχύς ως βέλος επί του θύματος του, αρπάζει το άνόποτον ζών εκ των ποδών η εκ του λαιμού και σύρει

ΔΥΟ ΠΕΙΝΑΣΜΕΝΟΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Η μάμμα κάθεται επάνω 'ς ένα σκαμλί, και στρηφώνει ένα σαντόνι. Ο υιός κάθεται χάμου 'ς το πάτωμα, σε μια κάππα και τρώγει με όρεξη από τη γαβάθα που έχει εμπρός του.

Ο ήλιος έμβαίνει από το παράθυρο, διδει ζωη εις το λουλουδι της γλάστρας, περιχύνει με φως το ψωμί που είναι επάνω 'ς το τραπέζι κ' έμβαίνει και εις το ποτήρι και εις τα χείλη της κανάτας.

Η γυναίκα συλλογίζεται τον άνδρα της που είναι 'ς το χωράφι· χθές όλη την ήμέρα έβγαζε πατάτες· κάμποσες είναι χυμένες ακόμα 'ς το πάτωμα· και σήμερα ακόμα θα βγάλη. Είναι πολύ προκομμένος και αξιοσ.

Έχει να θρέψη, βλέπετε, την γυναίκα του και τον υιό του. Πρώ πάντων τον υιό του ! Είναι ένας φαγάς ! Όταν τρώγη δέν θέλει κανείς να τον πειράξη.

Και όμως είναι καλό παιδάκι. Ακούει ό,τι του λένε. Αγαπά πολύ τους γονείς του, αγαπά και το Σερπετό, το μικρό το γάτο τους. Και αυτός τον αγαπά και κάποτε πηγαίνει κοντά του και ρουθουνίζει και ποτέ του δέν τον τσουγκρανάει.

Ο μικρός λοιπόν — λησμόνησα να σας πώ πως τον λένε Κωνσταντή — έτρωγε την γαλατόσουπάν του, όταν εξαφνα, μια στιγμή που γύρισε κάτι να ιδί, ο Σερπετός γρήγορα γρήγορα, αλλά χωρίς θόρυβο, έχωσε το κεφαλι του 'ς τη γαβάθα και άρχισε να τρώγη.

Ο Κωνσταντής έμεινε με το κουτάλι 'ς το χέρι· τάλλο του το χέρι άκουμβά 'ς το πρόσωπό του με άπορία· και αυτός δέν ξεύρει τί να κάμη· να θυμώση με τον αδιάκριτο το Σερπετό που ήλθε ακάλεστος 'ς το τραπέζι ; να τον διώξη ; να τον δειρή ; Μα πάλι πού τον αγαπά και δέν βαστά η καρδιά του να τον κτυπήση!...

Η μητέρα του Κωνσταντή κυττάει τον υιό της και χαμογελά. Σαν να λέγη : Κωνσταντή μου ! σου φθάνει τόσοσ χυλός, δώσε και 'ς άλλον.

Αυτή τη σκέψη φαίνεται πως κάμνει και ο Κωνσταντής και του αφίνει το χυλό. Και μ' αυτό τον τρόπο εκείνο πού του έπερίσσευέ το έδωκε 'ς το φίλο του.

Όταν οι φίλοι μας δέν έχουν καθόλου, και ημεεις έχομεν, ός τους βοηθούμεν. Ας θυμούμεθα το χυλό του Κωνσταντή.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο δεκαπενταετής Κουφιοκεφαλάκης κάμνει ιδιαίτερος μάλιστα κατά Δευτέρα, Τετάρτη και Παρασκευή, ο δε πατήρ του είνε τώσον αυστηρός ώστε δι' ούδέν λόγου δέν τω επιτρέπει ποτε νά χάση κανέν μάρημα.

Μίαν ήμεραν ελογάρησε ο Κουφιοκεφαλάκης ποιάν ήμεραν θά πέρη ή εορτή του, όταν θά είνε εξήντα πέντε έτών και εύρηκε ότι θά πέρη την 7 Φεβρουαρίου του 1940 ήμεραν Παρασκευήν. — Κρέμα! αναφανεί μετά λόγης; Ισα Ισα Παρασκευή που θά έχω μάρημα.

Βετέλη υπό του Πλατάρχου Κοκεραδάκη.

ΑΔΑΚΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Με ήλλην τόσην χαράν έμαθα και έγώ του καλού σου θέλου την απόφασιν, Σαίξπηρ.

Της φίλης σου Ζαχαρούλας ή επιστολή δέν περιήλθεν εις χείρας μου, φαίνεται, Ιαδικιό. Το δηγμα σου, Ανόρειε Σουλίστα, θά το διαβάσω όταν μόν το στείλης και θά σου πώ άν μου ήρσε.

Πόσον χαίρον έγω νά λάβω επιστολήν σου, γιέ της Σελήνης!

Αν τινες τών πνευματικών σου ασκήσεων εγκριθούν, θά δημοσιευθούν. Αλλά! Αλλά διατί τώσον επρά και γράφεις τώρα, καλή μου φίλη;

Απεριγράφως είνε ή χαρά την οποίαν μοι έπροξένησαν τα τόσα ευχάριστα νέα της επιστολής σου, Κορη του Γαλαθ. Πόσα είδες, πόσα έμαθες, κατά το εις Άγγλιαν και Γαλλίαν ταξείδιόν σου, πόσον προήκπεις, πόσον μεγαλώνας! Α! Αλήθεια! αυτόν τον αρωμετο φίλον ουδες σου τον ισούσθηκα έγώ, ούτε εβουήσιν έχω.

Διατί διατάζουν αι φίλοι σου νά μου γράψουν, Έπις Άναστασιού; Δέν ταις είπες, ότι έγώ δέν είμαι σχολαστική και ότι ή μόνη μου ευχαρίστησις είνε νά λαμβάνω επιστολάς από τους φίλους μου;

Εύχομαι πάντοτε νά είσαι θαλερόν, Ρόδον του Μάτου.

Εντελώς καλά λοιπόν είσαι τώρα, Λεωνίδα-καρδής Λεωνίδα; Πολύ μ' έχαραποήσες αυτή ή είδησις.

Πώς ήθελα νά τον γνωρίσω, δια νά τον ευχαριστήσω, Αφρικανική Λέων, τον καλόν σας διδάσκαλον, ήσας σας έσύστησε την «Διαπλάσιν» ως τό μόνον περιόδικον όλης της Ελλάδος και σάς είπαν, ότι λυπεύται διότι στε ήτο και αυτός μικρός δέν εξεδίδετο δια νά είνε ο πρώτος συνδρομητής και νά την αναγιώσκη μετά τα μαθήματα του. Πολύ με τιμά ή εκτίμησις του αυτή και σε παρακαλώ νά τον διαβιβάσης τάς θερμάς ευχαριστίας μου.

Τό θ άναστρεφόμενον γίνεται θ, Πετρίτα και άν έξυργς από τυπογραφικά στοιχεία, εύκόλως θά έννοήσης πώς εις την ύπ' αριθμόν 71 μεταμόρφωσιν του άου φύλλου τό θ έγινε θ.

Έγώ μάλλον λυπούμαι δια την ζημίαν την οποίαν σου έπροξένησεν ο άπιστος ταχυδρομικός υπάλληλος, Μιμητά τωρ Όρέων. Έπιμωρήθη τουλάχιστον;

Δέν χρειάζεται θάρρα, φιλόττη Έλένη Δ. Πρεβεσούρου, αλλά μόνον καλή θέλησις δια νά γράψη μία φίλη μου επιστολήν εις έμέ. Στέλλε

μου όσας λύσεις εύρίσκει και εις τα αποτελέσματα του διαγωνισμού θά δημοσιευθί μετά τών άλλων λύτών και τό ίδιόν σου όνομα ως και τό ποσόν τών λύσεων τας όποιας εύρες.

Πόσος κάλιν είνε έκείνος που μου έστειλε τάς λύσεις του 1ου φύλλου χωρίς υπογραφήν;

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Δι λύσεις στέλλονται μέχρι 11 Μαρτίου)

109. Δεξίγριφος.

Πόλις είνε τό πρώτον μου, άβρον τό δεύτερόν μου, Γυαλιωτερόν τό τρίτον μου, πόλις τό συνολόν μου.

110. Συλλαβόδρομος.

Τρεις προθέσεις άν συνδέσκη έμπροσθέν σου θά με θέσης.

111. Στοιχειόγραφος.

Από μητέρ' αλλοιωτική κι' από πατέρα άλλο Γαννήθηκα και έζησα παντού με καταφρόνια. Αλλ' άν μ' άλλάξης τό λαμό, περνούν αυτά τό παικω νά είμαι δυστυχής, σου κάνω τό μεγάλο.

112. Αναγραμματοεπίρρος.

Μ' έχει κάθε πόλις, μικρή είτε μεγάλη. Αν' ες του λαμού τη θέσι μου βάλω τό κεφάλι, και τον λαμόν μου κάλιν της κεφαλής προσθήκη. Από τάς πόλις φύγω εις τό στρατόν τάς τάξεις.

113. Διωνυμία δημώδης.

Πόδια έχω, χέρια έχω. Κεφαλή και ουρά δέν έχω.

114. Λογοπαίγνιον.

Πόσος αυτοκράτωρ έρωτή άν πρέπει νά είπη τό όνομα ενός όθριου;

115. Παλίντρον.

Ανακατάστησιν τούς σταυρούς δια γραμμάτων ούτως ώστε και ο ριζόντιος και καθέτως και εκ δεξιών και εκ άριστερόν και εκ τών άνω και εκ τών κάτω νά αναγιώσκειται ή αυτή λέξις.

116. Κλεμακατόν.

Ν' ανακατασταθόν οι σταυροί δια γραμμάτων ούτως ώστε εις μέν τό δεξιόν σκέλος νά αναγιώσκειται τό όνομα ενός τών τριάκοντα τυράννων, εις δε τό άριστερόν όνομα ήσους της Ελλάδος, εις την κατωτάτην βαθμίδα γεωργικόν έργαλείον, εις την μεσαιαν ποταμό της Ευρώπης και εις την άνωτάτην βαθμίδ συγγενείας.

117. Σταυρός.

Διά τών κάτωτι γραμμάτων σχηματίζον σταυρόν εκ δύο ήσσων της Ελλάδος αποτελούμενον.

Α Α Θ Ι Κ Α Μ Ο Σ Σ Σ Σ

118-119. Κακρυμμένα όνόματα ζώων.

1. Από της γεννήσεως του Σωτήρος όχι έτη άλλ' αιώνας παρήλθον. 2. Τών άλιερίων και τά ελάχιστα κακά προσημόντως πρέπει νά τιμαρώνται.

120-121. Μεταμορφώσεις.

1. Ο φθόγγος δια 5 μεταμορφ. νά γίνη μέσος. 2. Η νόσος δι' 6 μεταμορφ. νά γίνη τήρος.

122-126. Μαγικάν γράμμα.

Αντικαθιστών δύο οιαδήποτε γράμματα έκάστης τών κάτωτι λέξεων δι' ενός άλλου, πάντοτε του αυτού, σχηματίσιν άλλας τώσας λέξεις: Πόριση, έπειδή, κοσμά, ήρμα, βήχω.

127-130. Μαγική συλλαβή.

Τη προσθήκη μιάς συλλαβής, πάντοτε της αυτής, εις έκάστην τών κάτωτι λέξεων σχηματίσιν άλλας τώσας:

131. Φύρδην-μύγδην.

Οι πρώτοι γενετέροι σμα νεϊ οι λοκαί σερνοϊ σμα Σά ωκαγίπανας σαντού ξε λύση πη χυφής σμα Ιβά στη σείτρα οι σερνεϊ,ιδά νω λυσομυθών νω Ντη νερακία ζώουσις νω νευθεϊκώ Ινωδ νω. Ποιόν σά μακρυοκένω σιχ σά γενομωνωίμε Ιθ' έργων δά σά χυσιδωμεν ότι τωουσις μετώνας.

132. Μεσοστιχίς.

Τά μεσαιτ γράμματα τών ζητούμενων λέξεων αποτελούσι τό όνομα αρχαίου βασιλέως της Αιγύπτου.

133. Αεπλή άκροστιχίς.

Τά αρχικά γράμματα τών ζητούμενων λέξεων αποτελούσι τό όνομα αρχαίου τραγουδι ποιητού, τά δε δευτερα, άντιστρόφως ταύτα αναγνωσκόμενα, τό όνομα ποταμού της Ευρώπης.

134. Έλλεπισομόφωνον.

Δω-αω-ωαη-αωαο.

135. Φωνηνετόλιπον.

Μδν-σμρν-νδς-άν-γρ-χ-κ-τ-μλν-ρντν.

ΑΥΣΕΙΣ

1. Μένιππος (μέν, ήπος). — 2. Σούλι, φασούλι. — 3. Μώνη, μονή.

4. Χ Α Ρ Ω Ν 5. Α Σ Σ Ο Σ Α Γ Ο Ρ Α Σ Ο Ο Σ Ρ Ο Ι Α Ι Σ Ο Σ Ω Ρ Α Ι Α Ο Σ Ν Α Ι Α Σ

— 6. Διά της πρώτης μετατοπίσεως τά 7 κυρία έτέθησαν ούτως ώστε σχηματίσιν την λέξιν ΕΝ. — 7-8. 1. Ρόδον, ρόδιον, ροδών, ποδών, πολλών, πόλιον, όλων, ήλιον, μήλιον, μήλων. — 2. Όνος, πόνος ποίος, ποίον, πλοίον, πλείον, πλείων, πλέων, λείων. — 9-10. 1. Ρίς. — 2. Ούς. — 11. Εί καλώ παροικήσις υποσκήσει μολήσει. — 12. ΒΕΡΟΑΙΝΟΝ (1, Βέλος. 2, Έλλάς. 3, Ρώμη. 4, Όλυμπος. 5, Λεονία. 6, Ίταλία. 7, Νάξος. 8, Όμπος. 9, Ναύπλιον). — 13. Κρέττον άφ ποδι ελατιν ή τη γλώσση. — 14. Γήπκειν προσήκει πάντα νόμοις.

Τό αντίτιμον τών συνδρομών αποστέλλεται κατ' εύθειαν προς τον κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, εκδότην της Διαπλάσεως τών Παιδών, εις Αθήνας, δια ταχυδρομικών επισταγών, χαρτονομισμάτων παντός Κράτους, χρυσού, κοκκομερίδιον, συναλλαγματικών έντός ευστημένης επιστολής. Ποσά μικρότερα τών 5 δραχμών, εκ του Έξωτερικού, είνε δεκτά και εις γραμματόσημον. Οι άλλασσοντες κατοικίαν συνδρομητά παρακαλούνται νά γνωστοποιήσιν ήμίν εκχαίρας την νέαν των διεθυσιν, συναποστέλλοντες την παλαιάν των διεθυσιν και 25 λεπτών γραμματόσημον δια την διαπάνη της εκτυπώσεως της νέας ταυίας. Παράσκη περί ρη λήψεως φύλλων γινόμενα μετά παρήλθουσιν θεσπισθησικόν τό ποδ άπό της έκδοσεως των είνιν απαράδεκτα.